

გადაწყვეტილება საქართველოს სახელით

29 იანვარი, 2020 წელი

ქ. ქუთაისი

შესავალი ნაწილი

ქუთაისის საქალაქო სასამართლო
მოსამართლე ციციშვილი მოსიძე
სხდომის მდივანი ანა რობაქიძე

მოსარჩელე: თ-----

წარმომადგენელი: ა-----

მოპასუხე: შპს „ქ-----“

წარმომადგენელი: ი-----

დავის საგანი: სახელფასო დავალიანების და ზიანის ანაზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. სასარჩელო მოთხოვნა

1.1 მოპასუხე შპს „ქ-----ს“ თ-----ის სასარგებლოდ დაეკისროს ძირითადი ხელფასის 22 000.8 ლარის გადახდა;

1.2 მოპასუხეს შპს „ქ-----ს“ თ-----ის სასარგებლოდ დაეკისროს ხელფასის დაგვიანების გამო 2018 წლის 21 ივნისიდან ყოველდღიურად 0.07% ($22000.8 \cdot 0.07\%$) – 15.44 ლარის შესაბამისი თანხის გადახდა ძირითადი ხელფასის სრულად ანაზღაურებამდე.

მოსარჩელის განმარტებით, ის მუშაობდა მოპასუხე ორგანიზაციაში. 2013 წლის 28 თებერვლიდან სახელფასო განაკვეთი შეადგენდა 3850 ლარს, მ.შ ძირითადი ხელფასი 2600 ლარი, დანამატი 1250 ლარი. მუშაობის პერიოდში იყო შეფერხებები ხელფასის დარიცხვის დროს და ხელფასი არ უნაზღაურდებოდა სრულად, თუმცა

პერიოდულად ძველ დავალიანებას ურიცხავდნენ ანგარიშზე. ბოლოს სახელფასო დავალიანება ჩაურიცხეს 2016 წლის ნოემბერში. მიმდინარე ხელფასი კი 01.06.2018 წელს. 21.06.2018 წელს გაანთავისუფლეს სამსახურიდან და მიუხედავად ვალდებულებისა სრულად გადაეხადათ მისი სახელფასო ვალდებულება, არ გადაუხადეს ჯამში 22000 ლარი, რის გამოც იძულებულია მიმართოს სასამართლოს სახელფასო დავალიანების და გადაუხდელობის გამო ყოველდღიურად 0.07 პროცენტის მოყენებული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნით.

მოსარჩელის წარმომადგენლმა თავის მოსაზრებებში მოპასუხის შესაგებებლზე, განმარტა, რომ უსაფუძვლოა მოპასუხის მითითება მასზედ, რომ რაიმე ფულადი ვალდებულება არ გააჩნია, მაშინ როდესაც არსებობს აუდიტის დასკვნა, რომელიც უტყუარად ადასტურებს მოპასუხის ვალდებულებას თ-----ის მიმართ. ასევე მოპასუხე მსჯელობს, რომ მოთხოვნა ხანდაზმულია, მაშინ როდესაც ბოლო ჩარიცხვა განხორციელდა 04.11.2016 წელს და მის შემდგომ გასული არ არის მოთხოვნის 3 წლიანი ვადა, შესაბამისად მოპასუხის მსჯელობა ამ კუთხით არის უსაფუძვლო. მოპასუხე ასევე უთითებს, რომ მოსარჩელეს მიმართ ვალდებულებები სრულად შესრულდა სამსახურიდან განთავისუფლებისას, მაშინ როდესაც მოსარჩელემ ჯერ კიდევ სამსახურში ყოფნის პერიოდში 31.07.2018 წლის მიმართა მოპასუხეს განცხადებით მის მიმართ არსებული დავალიანების ანაზღაურების შესახებ და მათ არ აანაზღაურეს სახელფასო ვალდებულება. ამასთან, მხოლოდ განცხადებით მიმართვის შემდეგ გახდა ცნობილი მოსარჩელისათვის, რომ მოპასუხე არ ანაზღაურებდა მის კუთვნილ სახელფასო ვალდებულებას. შესაბამისად, ამ შემთხვევაშიც ხანდაზმულობის მითითება არის უსაფუძვლო. ასევე დამატებით ფაქტობრივ გარემოებებში პირველ ფაქტობრივ გარემოებად უთითებს ხანდაზმულობაზე, მაშინ როდესაც მათ მიერ ბოლო ჩარიცხვა განხორციელდა 14.11.2016 წელს და უარი ძველი დავალიანების ანაზღაურებაზე ეთქვა 31.05.2018 წელს განცხადებაზე, ხოლო აღნიშნული ფაქტებიდან გასული არის 3 წელი შესაბამისად, ხანდაზმულობაზე მითითება არის უსაფუძვლო.

მოპასუხე მეორე ფაქტობრივ გარემოებაში უთითებს, რომ თ-----ს 2013 -2015 წლებში მიღებული აქვს ჯამურად 5962,5 ლარის განსაზღვრული საქონელი. დიახ, იღებდა განსაზღვრულ საქონელს, მაგრამ მისი ღირებულება ყოველთვიურად აკლდებოდა დარიცხულ ხელფასს. მოპასუხის მსჯელობა თანხის შემცირებაზე არის უსაფუძვლო, რამდენადაც ყოველ შეძენაზე ექვითებოდა თანხები ყოველთვიურად და უმცირდებოდა მასალები თანხა, რაც გათვალისწინებულია

აუდიტის დასკვნაში.

მოპასუხე მესამე დამატებით ფაქტობრივ გარემოებაში მსჯელობს, რომ სარგებლობდა დაზღვევით, რაც მართალია და ყოველთვიურად ექვითებოდა მის მიერ მისაღები თანხებიდან მისი წილი გადასახადი თანხა, რაც ნათლად ჩანს პირადი ანგარიშის ამონაწერით, შესაბამისად ამ ნაწილშიც მოპასუხის მსჯელობა არის უსაფუძვლო. მითუმეტეს, სამუშაოდან განთავისუფლების შემდეგ გაკეთდა შემოვლითი ბარათი, სადაც თედო ბენიძეს რაიმე ვალდებულება მოსარჩელის წინაშე არ ჰქონია. აღნიშნული ბარათით დასტურდება მოპასუხის შუამდგომლობის უსაფუძვლობა და სარჩელის სრულად საფუძვლიანობა.

2. მოპასუხის პოზიცია

მოპასუხე სარჩელს არ ცნობს. მიიჩნევს, რომ სარჩელი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს. მოპასუხის წარმომადგენელი განმარტავს, რომ სამსახურიდან განთავისუფლებისას თ-----ის წინაშე არსებული ვალდებულებები სრულად შესრულდა, რაც თავად განთავისუფლების შესახებ ბრძანებიდანაც გამომდინარეობს. მოსარჩელის მითითება დავალიანების თაობაზე უსაფუძვლოა. ასევე, მოთხოვნა არის ხანდაზმული, რადგან მოსარჩელე სადავოდ ხდის იმ გარემოებას, რომ 2013 წლის 28 თებერვლიდან 2015 წლის 01 თებერვლამდე პერიოდში სახელფასო ანაზღაურება არ აქვს მიღებული. 2015 წლის 01 თებერვლიდან გასულია 4 წელიწადზე მეტი. ასევე, ვინაიდან სადავოა ყოველთვიური ხელფასის ანაზღაურების საკითხი, სახეზეა პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულებები, რომლებზეც ხანდაზმულობის ვადა აითვლება ცალ-ცალკე, ერთმანეთისგან დამოუკიდებლად და არა დაჯამებულ თანხაზე ერთიანად. შესაბამისად, აღნიშნული მოთხოვნა არის ხანდაზმული და არ ექვემდებარება მოპასუხის მხრიდან ანაზღაურებას.

მათი განმარტებით, მოსარჩელე 2013-2015 წლების პერიოდში (სადავო პერიოდი, რომელზეც იგი ითხოვს სახელფასო დავალიანების ანაზღაურებას) მოპასუხისგან იღებდა განსაზღვრულ საქონელს, რომლის ჯამური ღირებულებაც არის 5965.5 ლარი, შესაბამისად, იმ შემთხვევაში თუ სასამართლო თ-----ის მოთხოვნას არ მიიჩნევს ხანდაზმულად, სასარჩელო მოთხოვნა უნდა შემცირდეს ამ თანხით. ამასთან შრომითი ურთიერთობის განმავლობაში თ----- სარგებლობდა ჯანმრთელობის დაზღვევის პაკეტით, რისთვისაც მისი სახელფასო ანაზღაურებიდან ყოველთვიურად იქვითებოდა სადაზღვევო ხელშეკრულებით გათვალისწინებული თანხები. აღნიშნულ გარემოებაზე მოსარჩელე არ უთითებს და კალკულაციას (რომელსაც ისედაც სადავოდ ხდის მოპასუხე) ამ თანხების

დაქვითვის გარეშე წარმოადენს სარჩელში.

მოპასუხე სადავოდ ხდის და არ ეთანხმება მოსარჩელის სახელფასო დავალიანების არსებობას. ასევე მიუთითებს, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა არის ხანდაზმული, რადგან იმ პერიოდის შემდეგ, რომლის განმავლობაშიც იგი ითხოვს სახელფასო თანხის ანაზღაურებას, გასულია 4 წელიწადზე მეტი. საქმე გვაქვს პერიოდულად შესასრულებელ ვალდებულებასთან (სსკ-ის 129.2 მუხლი). კერძოდ, თითოეულ ხელფასზე ხანდაზმულობის ვადა ცალ-ცალკე აითვლება, მოთხოვნა ხანდაზმულია, რადგან მოსარჩელის მითითებული დავალიანება (რომელიც ისედაც სადავოა) შედგენილია თანხების დაჯამებით, თუმცა ამ თანხებიდან თითოეულ თვიურ ხელფასზე ხანდაზმულობის ვადა ცალ-ცალკე უნდა აითვალოს. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომში სსკ) 129.1 მუხლის შესაბამისად, სახელშეკრულებო მოთხოვნათა ხანდაზმულობის ვადა არის 3 წელი, და აღნიშნული ვადა კი სადავო პერიოდიდან უკვე გასულია. განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის სახეზე იყო შრომითი ურთიერთობა, რომელიც სახელშეკრულებო ურთიერთობის ერთ-ერთი სახეა. საქართველოს შრომის კოდექსის (1.2 მუხლის შესაბამისად, ხელფასის ანაზღაურების, როგორც სახელშეკრულებო მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის განსასაზღვრად გამოყენებულ უნდა იქნეს სსკ-ის რელევანტური ნორმებით, კერძოდ კი 129.2 მუხლების დანაწესებით. ეს ნორმები ხანდაზმულობის სამწლიან ვადას ადგენს. შესაბამისად მოსარჩელის მოთხოვნას არ აქვს ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძვლები და ის არ უნდა დაკმაყოფილდეს. იმ შემთხვევაშიც კი თუ მოთხოვნა არ ჩაითვლება ხანდაზმულად, სასარჩელო მოთხოვნა უპერსპექტივოა, რადგან მოპასუხეს არ აქვს არანაირი სახის ფულადი დავალიანება მოსარჩელის მიმართ.

მოპასუხის წარმომადგენლის განმარტებით სასარჩელო მოთხოვნას 2018 წლის 21 ივნისიდან შრომის კოდექსით გათვალისწინებული კანონისმიერი პირგასამტეხლოს დაკისრების თაობაზე არ აქვს ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძველი. კერძოდ, უპირველესად, საგულისხმოა, რომ არ არსებობს დავალიანების თანხა და მეორე მხრივ, მოსარჩელე პირგასამტეხლოს დაკისრებას ითხოვს იმ პერიოდიდან, როდესაც მხარეთა შორის შეწყდა შრომითი ურთიერთობა. აღნიშნული მოთხოვნა პირდაპირ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მყარად დადგენილ პრაქტიკას. შესაბამისად, უსაფუძვლოა პირგასამტეხლოს მოთხოვნა და ის არ უნდა დაკმაყოფილდეს იმ შემთხვევაშიც კი თუ სასამართლო დაადგენს დავალიანების არსებობას. ასევე, ფაქტობრივად დასტურდება, რომ თ-----ს მოპასუხისგან შრომითი

ურთიერთობის პერიოდში მიღებული აქვს კონკრეტული სახის საქონელი სხვადასხვა პერიოდულობით. ჯამური თანხა მიღებული საქონლისთვის შეადგენს 5965.5 ლარს. შესაბამისად, ეს თანხა, თავისთავად გამოსაქვითია სასარჩელო მოთხოვნაში მითითებული თანხიდან იმ შემთხვევაში, თუ სასამართლო დააკმაყოფილებს მოსარჩელის მოთხოვნას. სასარჩელო მოთხოვნაში მითითებული თანხიდან ასევე, გამოსაქვითია დაზღვევის თანხა, რომელსაც შრომითი ურთიერთობის პერიოდში მოსარჩელე თავისი ხელფასიდან ყოველთვიურად იხდიდა დაზღვევის ხელშეკრულების პირობების შესაბამისად. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოპასუხე ითხოვს სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს უსაფუძვლობის ანდა ხანდაზმულობის გამო.

3. ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. საქმეში უდავო ფაქტობრივი გარემოებები არ მოიპოვება.

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.2.1. 2010 წლის 30 დეკემბრის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N298 ბრძანებით თ----- დაინიშნა ტექნიკურ დირექტორად 2011 წლის 01 იანვრიდან 2011 წლის 31 დეკემბრამდე.

3.2.2. 2011 წლის 30 დეკემბრის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N434 ბრძანებით თ----- დაინიშნა ტექნიკურ დირექტორად 2012 წლის 01 იანვრიდან 2012 წლის 21 დეკემბრამდე.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2010 წლის 30 დეკემბრის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N298 ბრძანება (ს.ფ. 162).

- 2011 წლის 30 დეკემბრის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N434 ბრძანება (ს.ფ. 163).

3.2.3. ტექნიკური დირექტორის თ-----ის შრომის ანაზღაურება 2013 წლის 01 მარტიდან განისაზღვრა 3850 ლარის ოდენობით, მათ შორის: თანამდებობრივი სარგო - 2600 ლარის ოდენობით; დანამატი 1250 ლარის ოდენობით;

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შპს „ქ-----ს“ დირექტორის 2013 წლის 28 თებერვლის N01/HR-01/11 ბრძანება (ს.ფ. 16-18).

3.2.4. 2015 წლის 30 იანვარს თ-----სა და შპს „ქ-----ს“ შორის გაფორმდა შრომითი ხელშეკრულება N01/HR-07/02, რომლის მიხედვითაც თ----- დაინიშნა ტექნიკური დირექტორის თანამდებობაზე.

შრომითი ხელშეკრულების 4.1. პუნქტის მიხედვით, წინამდებარე ხელშეკრულებით გათვალისწინებული სამუშაოს შესრულებისათვის, წარმოებაში გამოშვებული პროდუქციის 160 000 ლარ(ამდე)ით შესრულების შემთხვევაში, დასაქმებული დასაქმებულს უხდის ხელფასს 200 (ორასი) ლარის ოდენობით, რომელიც იბეგრება საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობით. ამასთან, გამოშვებული პროდუქციის 160 000 ლარზე მეტი მოცულობით შესრულების შემთხვევაში, გამოშვებული პროდუქციის მოცულობის ყოველ გადამეტებულ 1000 (ათას) ლარზე დასაქმებულს დამატებით მიეცემა თანხა 17.14 ლარის ოდენობით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2015 წლის 30 იანვრის შრომითი ხელშეკრულება N01/HR-07/02 (ს.ფ. 159-161).

3.2.5. 2015 წლის 29 იანვრის N01/HR-01/08 ბრძანებით დადგენილია, რომ განხორციელდა თანამშრომელთა ხელახალი დანიშვნები, შესაბამისი შრომითი ანაზღაურებით და თითოეულ მათგანთან გაფორმდა უკადო შრომითი ხელშეკრულება. 2015 წლის 01 თებერვლიდან თ----- დაინიშნა ტექნიკური დირექტორის საშტატო ერთეულზე. შრომის ანაზღაურება - 200 ლარი და შრომის ანაზღაურების ზრდის კოეფიციენტი - 17,14 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ამონაწერი 2015 წლის 29 იანვრის N01/HR-01/08 ბრძანებიდან (ს.ფ. 165).

3.2.6. 2015 წლის 01 ივნისის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N01/HR-01/43 ბრძანებით ტექნიკური დირექტორი თ----- გადაყვანილ იქნა წარმოების დირექტორის მოადგილის თანამდებობაზე, უკადო შრომითი ხელშეკრულებით 2015 წლის 01 ივნისიდან.

თ. ბენიძის შრომის ანაზღაურება განისაზღვრა საშტატო განრიგის შესაბამისად 200 ლარის ოდენობით, ხოლო შრომის ანაზღაურების ზრდის კოეფიციენტი - 17.14 ლარის ოდენობით. 2015 წლის 01 ივნისიდან გაუქმდა ტექნიკური დირექტორის საშტატო ერთეული.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2015 წლის 01 ივნისის შპს „ქ-----ს“ გენერალური დირექტორის N01/HR-01/43 ბრძანება (ს.ფ. 166-167).

3.2.7. 2016 წლის 29 ივლისის N01/HR-01/51 ბრძანებით დადგენილია, რომ განხორციელდა შპს „ქ-----ს“ მართვის სტრუქტურაში და საშტატო განრიგში შეტანილი ცვლილებებიდან (ბრძანება N01-01/22, 27.07.2016) გამომდინარე 2016 წლის 01 აგვისტოდან განხორციელდა გადაყვანის წესით თანამშრომელთა დანიშვნები, ქვემოთ მოყვანილი თანამდებობაზე და თითოეულ მათგანთან გაფორმდა უვადო შრომითი ხელშეკრულება წინამდებარე ბრძანებით გამოცხადებული პირობების გათვალისწინებით. მათ შორის დაინიშნა: თ-----
- - წარმოების დირექტორის საშტატო ერთეულზე, შრომის ანაზღაურება - 200 ლარი და შრომის ანაზღაურების ზრდის კოეფიციენტი - 17,14 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ამონაწერი 2016 წლის 29 ივლისის N01/HR-01/51 ბრძანებიდან (ს.ფ. 168).
- 2016 წლის 29 ივლისის N01/HR-01/51 ბრძანება (ს.ფ. 169-170).

3.2.8. შპს „ქ-----ს“ დირექტორის 2018 წლის 21 ივნისის N01/HR-01/39 ბრძანებით 2018 წლის 21 ივნისიდან შეწყდა თ-----სთან 29.07.2016 წელს გაფორმებული N01/HR-07/24 შრომითი ხელშეკრულება. ბრძანების მე-3 პუნქტით დადგინდა, რომ შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის გამო თ-----სთან განხორციელდეს საბოლოო ანგარიშსწორება, ხელშეკრულების შეწყვეტიდან 7 კალენდარული დღის ვადაში.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- შპს „ქ-----ს“ დირექტორის 2018 წლის 21 ივნისის N01/HR-01/39 ბრძანება (ს.ფ. 25).

3.2.9. 2013-2015 წლების პერიოდში მოსარჩელე მოპასუხისგან იღებდა განსაზღვრულ საქონელს, კერძოდ 2013 წლის 08 თებერვალს მიიღო შეშა (ხის ნარჩენები) საქონლის ფასი 30 ლარი;

2013 წლის 18 თებერვლის მიღება-ჩაბარების აქტით დადგენილია, რომ შპს „ქ-----“ დამკვეთ თ-----ს ჩააბარა ტრაქტორი ხტზ (ფასი 2500 ლარი) და 1 ცალი მისაბმელი (ფასი 300 ლარი);

2013 წლის 20 მარტის მიღება-ჩაბარების აქტით დადგენილია, რომ შპს „ქ-----“ დამკვეთ თ-----ს ჩააბარა ავტომობილი კაზ-ის საბურავის შპილკა (მარჯვენა-მარცხენა) (ფასი 24 ლარი);

2013 წლის 30 მაისის მიღება-ჩაბარების აქტით დადგენილია, რომ შპს „ქ-----“ დამკვეთ თ-----ს ჩააბარა ავტომობილის მეორადი საქარე მინა

(ფასი 94 ლარი);

2013 წლის 22 აგვისტოს მიღება-ჩაბარების აქტით დადგენილია, რომ შპს „ქ-----
-----“ დამკვეთ თ-----ს ჩააბარა შავი ლითონის ჯართი (ფასი 665
ლარი);

2013 წლის 11 სექტემბრის მიღება-ჩაბარების აქტით დადგენილია, რომ შპს „ქ-----
-----“ დამკვეთ თ-----ს ჩააბარა შავი ლითონის ჯართი (ფასი
87.5 ლარი) და მეორადი ხის ფიცარი (ფასი 15 ლარი);

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- სასაქონლო ზედნადები ელ-0051039251 (ს.ფ. 42).
- 2018 წლის 18 თებერვლის მიღება ჩაბარების აქტი, სასაქონლო ზედნადებები (ს.ფ. 43-45).
- 2018 წლის 20 მარტის მიღება ჩაბარების აქტი, სასაქონლო ზედნადებები (ს.ფ. 46-47).
- 2018 წლის 30 მაისს მიღება ჩაბარების აქტი, სასაქონლო ზედნადებები (ს.ფ. 48-49).
- 2018 წლის 22 აგვისტოს მიღება ჩაბარების აქტი, სასაქონლო ზედნადებები (ს.ფ. 50-51).
- 2018 წლის 11 სექტემბრის მიღება ჩაბარების აქტი, სასაქონლო ზედნადებები (ს.ფ. 52-53).

3.2.10. 2013 წლის 26 სექტემბერს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----
-----ს“ და ითხოვა პირად ანგარიშზე ხელფასის ხარჯზე გამოეწერა
ტრაქტორი ხტზ-ს ძრავის ნაწილები და ორფრთიანი გუთანნი, რაც მიიღო 2013 წლის
27 სექტემბერს, სულ ფასი 385 ლარი;

2013 წლის თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----ს“ და
ითხოვა სახელფასო დავალიანების ხარჯზე გამოეწერა ყურძნის ელ.საწური
მაკომპლექტებული დეტალების გარეშე, რაც მიიღო 2013 წლის 24 ოქტომბერს, სულ
ფასი 320 ლარი;

2013 წლის 05 ნოემბერს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----
-----ს“ და ითხოვა პირად ანგარიშზე ხელფასის ხარჯზე გამოეწერა 5 კუბური
მეტრი ხის ნარჩენები, რაც მიიღო 2013 წლის 12 ნოემბერს, სულ ფასი 75 ლარი;

2014 წლის 14 თებერვალს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----
-----ს“ და ითხოვა პირად ანგარიშზე ხელფასის ხარჯზე გამოეწერა 4 კუბური
მეტრი ხის ნარჩენები, სულ ფასი 60 ლარი;

2014 წლის 14 მარტს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----
-----ს“ და ითხოვა ხელფასის ხარჯზე გამოეწერა 2.5 წონა შავი ლითონის ჯართი, 1
ცალი ლითონის საქანელა და 1000 ცალი მეორადი აგური, რაც მიიღო 2014 წლის 14
მარტს, სულ ფასი 1250 ლარი;

2014 წელს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----ს“
და ითხოვა ხელფასის ხარჯზე გამოეწერა 1 ცალი მეორადი წყლის გამათბობელი
და 1 ცალი მეორადი გაზის გამათბობელი, რაც მიიღო 2014 წლის 24 ოქტომბერს,
სულ ფასი 160 ლარი;

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2013 წლის 26 სექტემბრის თ-----ის განცხადება, 2013 წლის 27 სექტემბრის
მიღება-ჩაბარების აქტი და სასაქონლო ზედნადები (ს.ფ. 54-56).
- 2013 წლის თ-----ის განცხადება, 2013 წლის 24 ოქტომბრის მიღება-ჩაბარების
აქტი და სასაქონლო ზედნადები (ს.ფ. 57-59).
- 2013 წლის 05 ნოემბრის თ-----ის განცხადება, 2013 წლის 12 ნოემბრის
მიღება-ჩაბარების აქტი და სასაქონლო ზედნადები (ს.ფ. 60-62).
- 2014 წლის 14 მარტის თ-----ის განცხადება, 2014 წლის 14 მარტის მიღება-
ჩაბარების აქტი და სასაქონლო ზედნადები (ს.ფ. 63-67).
- 2014 წლის თ-----ის განცხადება, 2014 წლის 21 ოქტომბრის მიღება-ჩაბარების
აქტი და სასაქონლო ზედნადები (ს.ფ. 68-70).

3.2.11. 2012 წლის 23 აგვისტოს სს სადაზღვევო კომპანია ა----- და შპს „ქ-----
-----ს“ შორის გაფორმდა სადაზღვევო ხელშეკრულება, რომლითაც შპს
„ქ-----“ დააზღვია მისი თანამშრომლები, რომლის
მიხედვითაც კომპანიის/დამზღვევის წილი პრემია 12 ჯერადი გადახდის
შემთხვევაში იყო 15 ლარი, თანამშრომლის წილი პრემია 12 ჯერადი გადახდის
შემთხვევაში 20 ლარი.

2013 წლის 23 აგვისტოს სს სადაზღვევო კომპანია ა----- და შპს „ქ-----
-----ს“ შორის გაფორმდა სადაზღვევო ხელშეკრულება, რომლითაც შპს „ქ-----
-----“ დააზღვია მისი თანამშრომლები, რომლის მიხედვითაც
დამზღვევის/დამსაქმებლის გადასახდელი ჯამური პრემია იყო 63.95 ლარი,
დაზღვეულის/დასაქმებულის გადასახდელი ჯამური პრემია 85.26 ლარი.

2013 წლის 31 დეკემბერს სს სადაზღვევო კომპანია ა----- და შპს „ქ-----
-----ს“ შორის გაფორმდა სადაზღვევო ხელშეკრულება, რომლითაც შპს „ქ-----
-----“ დააზღვია მისი თანამშრომლები, რომლის მიხედვითაც

დამზღვევის/დამსაქმებლის წლიური სადაზღვევო პრემია იყო 180 ლარი, დაზღვეულის/დასაქმებულის წლიური სადაზღვევო პრემია 240 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- სადაზღვევო ხელშეკრულება NGHI/0431/2012 (ს.ფ. 97-108).
- სადაზღვევო ხელშეკრულება NGHI/0490/13 (ს.ფ. 71-83).
- სადაზღვევო ხელშეკრულება NGHI/0684/13 (ს.ფ. 84-96).

3.2.12. 2018 წლის 31 მაისს თ-----მ განცხადებით მიმართა შპს „ქ-----ს“ და განმარტა, რომ ძველი სახელოფასო დავალიანებიდან ერგება 20 000-25 000 ლარამდე ხელოფასი, რის გამოც ითხოვა ბუღალტერიისთვის მისი ძველი დავალიანების დაანგარიშების დავალდებულება და მისი ანაზღაურება, რაზედაც განემარტა, რომ დავალიანება არ ფიქსირდებოდა; რომ სახელოფასო დავალიანება გაცემული იყო.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- თ-----ის 2018 წლის 31 მაისის განცხადება (ს.ფ. 118).

3.2.13. შპს „ქ-----ს“ დირექტორის 2019 წლის 04 ნოემბრის N01-11/314 ცნობის თანახმად, 2016 წლის 04 ნოემბრის მდგომარეობით თ-----ის ხელოზე ასაღები სახელოფასო დავალიანება შეადგენდა 3031 ლარს. აღნიშნული სახელოფასო დავალიანება დაფარული იქნა 2016 წლის 4 ნოემბერს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- შპს „ქ-----ს“ დირექტორის 2019 წლის 04 ნოემბრის N01-11/314 ცნობა (ს.ფ. 157).
- საგადახდო დავალება N7209, 04/11/2016წ. (ს.ფ. 158).

3.2.14. 2018 წლის 22 ივნისის შემოვლის ფორმით დადგენილია, რომ თ-----ს სასაქონლო მატერიალური ფასეულობები არ აწერია და საწარმოს მიმართ დავალიანება არ გააჩნია, რაც იმას ნიშნავს, რომ მისი ხელოფასიდან 2013-2014 წლებში ხდებოდა 3.2.9.-3.2.10 ფაქტობრივ გარემოებებში მითითებული ნივთების შეძენის ღირებულების ანაზღაურება, რაც ექსპერტიზის დასკვნაში გათვალისწინებული არ არის.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2018 წლის 22 ივნისის შემოვლის ფორმა (ს.ფ. 188).

3.2.15. შპს „ა-----“-ის 2018 წლის 29 ნოემბრის N29 ექსპერტიზის დასკვნის მიხედვით ირკვევა, რომ შპს „ქ-----ში“ მუშაობის პერიოდში

2013 წლის 28 თებერვლიდან 2016 წლის ბოლომდე პერიოდში თ-----ის კუთვნილი შრომის ანაზღაურების ხელზე ასაღები თანხა შეადგენს 70 840.00 ლარს, თიბისი ბანკში ბარათზე ჩარიცხული აქვს 48839.20 ლარი, სხვაობა 22 000.8 ლარია.

ექსპერტიზისათვის წარდგენილი დოკუმენტებია: 2013 წლის 22 თებერვლის #01NR-01 ბრძანება, 2012 წლის 25 დეკემბრის #01NR-01(შ) 146 ბრძანება, თ-----ის ბარათის ამონაწერები ანგარიშიდან თიბისი ბანკში 2013 წლის 04 იანვრიდან 2018 წლის 20 ივნისამდე, 54 ფურცელი, რომლებიც სასამართლოში წარმოდგენილი არ ყოფილა (გარდა 2013 წლის 22 თებერვლის #01NR-01 ბრძანებისა) და შესაბამისად არ გამოკვლეულა სასამართლო სხდომაზე მხარეთა მონაწილეობით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2018 წლის 29 ნოემბრის შპს „ა-----“-ის N29 ექსპერტიზის დასკვნა, დანართი N1 (ს.ფ. 20-24).
- მხარეთა ახსნა-განმარტებები (იხ. სასამართლო სხდომის ოქმი).

3.2.16. მოპასუხე მხარემ სასამართლო სხდომაზე წარმოადგინა თედო ბენიძის ანგარიშის ბარათი (პერიოდი 1.01.2013-1.01.2014 პროექტი მთ. წიგნი), რომლის გამოკვლევით დადგინდა, რომ 2013 წლის 30 მარტიდან 2013 წლის 31 დეკემბრის მდგომარეობით ყოველთვიურად ერიცხებოდა 3850.00 ლარი (გარდა 2013 წლის ოქტომბრისა, როცა ჩაერიცხა - 5,625.00 ლარი. ეს გარემოება ექსპერტიზის დასკვნაში გათვალისწინებული არ არის). შესაბამისად, 2013 წლის ბოლოს მისი კრედიტის ბრუნვა შეადგენდა 45,510.05 ლარს, ხოლო 2014 წლის 1 იანვრის მდგომარეობით კრედიტის ნაშთმა შეადგინა 13,966.55 ლარი. 2014 წელს მას ერიცხებოდა მხოლოდ თანამდებობრივი სარგო - 2600 ლარის ოდენობით, ხოლო დანამატი 1250 ლარის ოდენობით - არ დარიცხულა. პირიქით, 2014 წლის მარტში ჩაერიცხა - 1690 ლარი, აპრილში - 1950 ლარი, ხოლო მაისში 2463.20 ლარი. შესაბამისად, 2014 წლის ბოლოს მისი კრედიტის ბრუნვა შეადგენდა 29,503.20 ლარს, ხოლო 2015 წლის 1 იანვრის მდგომარეობით კრედიტის ნაშთმა შეადგინა 8,359.15 ლარი. ანუ თ-----ს 2014 წელს რეალურად ხელფასის სახით დაერიცხა მხოლოდ 26,903 ლარი და არა 46200 ლარი, როგორც ექსპერტიზის დასკვნაშია მითითებული.

საქმის მასალებით ირკვევა, რომ ამ პერიოდში თ----- იკავებდა საწარმოს ტექნიკური დირექტორის პოზიციას. იგი 2013-2014 წლებში სახელფასო დავალიანების ხარჯზე ყიდულობდა საწარმოდან გარკვეულ ნივთებს,

შესაბამისად, სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს, რომ თ-----ითვის ცნობილი იყო მისი ხელფასის ოდენობა და ის ფაქტი, რომ მას ერიცხებოდა მხოლოდ თანამდებობრივი სარგო დანამატის გარეშე. წინააღმდეგ შემთხვევაში იგი 2014 წელშივე გაასაჩივრებდა ამ ფაქტს. შესაბამისად, რაც ხელფასის სახით არ დარიცხვია თ-----ს, იმას სასამართლო ვერ ჩათვლის საწარმოს დავალიანებად, რადგან საბუღალტრო ჩანაწერებით, დავალიანება სრულად არის ანაზღაურებული. ხოლო გარკვევა იმისი, თუ რატომ არ დაერიცხა თ-----ს დანამატი, აღნიშნული სცილდება დავის საგანს, ამასთან, თ-----ის განმარტებით, თუ დარღვევა არ იყო, მხოლოდ მაშინ ღებულობდნენ დანამატს. ანუ ყოველთვის არ ერიცხებოდათ დანამატი და ეს დამოკიდებული იყო საწარმოს შემოსავლებზე.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- თედო ბენიძის ანგარიშის ბარათი (პერიოდი 1.01.2013-1.01.2014 პროექტი მთ. წიგნი), (ს.ფ. 174-180).
- მხარეთა ახსნა-განმარტება და კითხვა-პასუხები (იხ. სასამართლო სხდომის ოქმი).

მოპასუხე სადავოდ ხდის ექსპერტიზის დასკვნას და განმარტავს, რომ დასკვნა ემყარება მხოლოდ პირადი ანგარიშის ამონაწერებს და ექსპერტისთვის საბუღალტრო დოკუმენტაცია არ მიუტანიათ, ამდენად, არარეალური და ხანდაზმულია მოთხოვნა, შესაბამისად მოპასუხე ამტკიცებს, რომ შპს „ქ-----ს“ არანაირი სახელფასო დავალიანება თ-----ის მიმართ არ გააჩნია.

ფაქტობრივად საქმეში მონაწილე ორივე მხარე იძლევა ურთიერთსაწინააღმდეგო განმარტებას. მათი განმარტებები გამორიცხავენ ერთმანეთის არგუმენტებს. სასამართლო ორივე მხარის განმარტებას აფასებს თანაბარი მნიშვნელობის მტკიცებულებად. საბოლოოდ გაიზიარებს მხოლოდ იმ მხარის განმარტებას, ვინც მტკიცებულებებით დაადასტურებს თავის არგუმენტებს. მხარეთა არგუმენტების დამტკიცება დასაშვებია დისპოზიციურობისა და შეჯიბრებითობის პრინციპის საფუძველზე შეკრებილი მტკიცებულებებით.

ამდენად, სასამართლო განმარტავს, რომ თითოეულ ფაქტობრივ გარემოებას სჭირდება სათანადო მტკიცება. მათ შორის სახელფასო დავალიანების არსებობასაც სჭირდება დამტკიცება. მხარეები არ დაობენ მასზე, რომ თ----- საწარმოში მუშაობდა ტექნიკურ დირექტორად, მაგრამ სადავოა სახელფასო დავალიანების არსებობის საკითხი.

მოსარჩელემ თავისი არგუმენტების დამტკიცების მიზნით წარმოადგინა 2018 წლის 29 ნოემბრის შპს „ა-----“-ის N29 ექსპერტიზის დასკვნა. მასში მითითებულია, რომ შპს „ქ-----“-ში“ მუშაობის პერიოდში 2013 წლის 28 თებერვლიდან 2016 წლის ბოლომდე პერიოდში თ-----ის კუთვნილი შრომის ანაზღაურების ხელზე ასაღები თანხა შეადგენს 70 840.00 ლარს, თიბისი ბანკში ბარათზე ჩარიცხული აქვს 48839.20 ლარი, სხვაობა 22 000.8 ლარია. ექსპერტის მიერ აღნიშნული დასკვნის შედგენისას გამოკვლეული იქნა მხოლოდ 2013 წლის 22 თებერვლის N01/HR-01 ბრძანება, 2012 წლის 25 დეკემბრის N01/HR-01/146 ბრძანება და თ-----ის ბარათის ამონაწერები თიბისი ბანკის ანგარიშებიდან.

მოპასუხემ წარმოადგინა შპს „ქ-----“-ს“ დირექტორის 2019 წლის 04 ნოემბრის N01-11/314 ცნობა, რომლის მიხედვით 2016 წლის 04 ნოემბრის მდგომარეობით თ-----ის ხელზე ასაღები სახელფასო დავალიანება შეადგენდა 3031 ლარს, აღნიშნული სახელფასო დავალიანება დაფარული იქნა 2016 წლის 4 ნოემბერს (საგადახდო დავალება N7209, 04/11/2016წ). ასევე წარმოდგენილია თედო ბენიძის ანგარიშის ბარათი (პერიოდი 1.01.2013-1.01.2014 პროექტი მთ. წიგნი), რომლის გამოკვლევით დადგინდა, რომ თ-----ს 2014 წელს რეალურად ხელფასის სახით დაერიცხა მხოლოდ 26,903 ლარი და არა 46200 ლარი, როგორც ექსპერტიზის დასკვნაშია მითითებული.

სასამართლოს განმარტავს, რომ წინამდებარე საქმე, ეხება რა შრომითი ურთიერთობიდან გამომდინარე სახელფასო ანაზღაურების საკითხებს, სწორედ მოპასუხის მხარეს გადახრის მტკიცების ტვირთის დიდ ნაწილს. შრომით ურთიერთობაში სწორედ რომ მოპასუხეა ე.წ. „ძლიერი მხარე“ და მას რა თქმა უნდა მეტი ბერკეტი და საშუალება აქვს სინქრონულად და თანმიმდევრულად ასახოს დასაქმებულთან არსებული სამართალურთიერთობა შესაბამისი დოკუმენტაციის შექმნითა და აღრიცხვით. სწორედ დამსაქმებელმა უნდა იზრუნოს იმაზე, რომ თითოეულ დასაქმებულთან შრომითი ურთიერთობა, ყოველი შრომის ანაზღაურების გაცემა, შრომითი ურთიერთობის დაწყება, შეჩერება თუ დასრულება ასახოს ისე, რომ დავის შემთხვევაში ნათელი და არაორაზროვანი მტკიცებულება წარმოადგინოს სამართალწარმოებაში, რომლებიც გასაგებად წარმოაჩენენ იმ სინქრონსა და სურათს, რომლითაც სათანადოდ დადგინდება განვითარებული მოვლენები.

სასამართლო განმარტავს, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლით განმტკიცებული შეჯიბრებითობის პრინციპიდან გამომდინარეობს მხარის თავისუფლება, მისი მოთხოვნის დამადასტურებელი მტკიცებულებების

წარდგენაში, კერძოდ, მხარე აღჭურვილია უფლებით, თავადვე განსაზღვროს თუ რა ფაქტებითა და მტკიცებულებებით დაადასტუროს მისი მოთხოვნა, მან საკუთარი შეხედულებით, დამოუკიდებლად უნდა განსაზღვროს და გადაწყვიტოს თუ რა ფაქტობრივი საფუძვლის მითითებით გაამყაროს მისი მოთხოვნის მართებულობა. ამ მხრივ მხარეს აქვს აბსოლუტური შესაძლებლობა, მიუთითოს ნებისმიერ ფაქტსა თუ მოვლენაზე, რაც მისი აზრით ადასტურებს მისი მოთხოვნის კანონიერებას. საქმის განხილვასა და მტკიცებულებათა გამოკვლევასთან მიმართებაში სასამართლოს აქვს აბსოლუტური შესაძლებლობა, განსაზღვროს მტკიცებულებათა შესაბამისობა-განკუთვნადობის საკითხი, როგორც პროცესუალური, ისე მატერიალურ-სამართლებრივი თვალსაზრისით და სწორედ ამ საკითხის გადაწყვეტით უნდა გამოარკვიოს, თუ რამდენად მართებულად და დასაბუთებულად აყენებს მხარე ამა თუ იმ მოთხოვნას. ამასთან, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის თანახმად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს.

მოცემულ შემთხვევაში, საქმის მასალებით ირკვევა, რომ მოსარჩელე სარჩელით ითხოვს 2013 წლიდან 2015 წლის პირველ თებერვლამდე პერიოდის სახელფასო ანაზღაურებას საერთო ჯამში 22 000 ლარის ოდენობით. წინამდებარე სარჩელი კი აღძრულია 08.07.2019 წელს.

სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის თანახმად, სახელშეკრულებო მოთხოვნების ხანდაზმულობის ვადა შეადგენს სამ წელს, ხოლო უძრავ ნივთებთან დაკავშირებული სახელშეკრულებო მოთხოვნებისა - ექვს წელს. ხანდაზმულობის ვადა იმ მოთხოვნებისა, რომლებიც წარმოიშობა პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულებებიდან, სამი წელია. ცალკეულ შემთხვევებში, კანონით შეიძლება გათვალისწინებულ იქნეს ხანდაზმულობის სხვა ვადებიც.

საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 94.1 მუხლით ხელფასი გაიცემა ნახევარი თვის შემდეგ მაინც, თუ შრომის ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული.

იმის გათვალისწინებით, რომ მოსარჩელის მოთხოვნაა სახელფასო დავალიანების ანაზღაურება, რომელიც ყოველთვიურად ერიცხებოდა მოსარჩელეს, წარმოადგენს პერიოდულად (ყოველთვიურად) შესასრულებელ ვალდებულებას, აღნიშნულ მოთხოვნაზე ვრცელდება ხანდაზმულობის სამწლიანი ვადა.

სასამართლო განმარტავს, რომ ხანდაზმულობის ვადაში მოიაზრება დრო, რომლის განმავლობაშიც უფლებამოსილ პირს შეუძლია თავისი უფლების რეალიზაცია ან

დაცვა. ხანდაზმულობის ინსტიტუტის სპეციფიკურობა იმაში მდგომარეობს, რომ დადგენილი ვადის გასვლის შემდეგ მოთხოვნის უფლება ობიექტურად არსებობს, თუმცა, იგი განუხორციელებელია, ანუ ამ უფლების რეალიზება სრული მოცულობით დამოკიდებულია მოთხოვნის ადრესატის ნება-სურვილზე.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 130-ე მუხლი ხანდაზმულობის დაწყებას მოთხოვნის წარმოშობის მომენტს უკავშირებს, ხოლო მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად მიიჩნევა დრო, როდესაც პირმა შეიტყო, ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ. ამდენად, ხანდაზმულობის ვადის სწორად გამოთვლისათვის უმნიშვნელოვანესია მისი დენის დაწყების მომენტის განსაზღვრა. ხანდაზმულობის ვადის დასაწყისი შეესაბამება დღეს, როდესაც წარმოიშვა მოთხოვნის უფლება, გარდა კანონით პირდაპირ გათვალისწინებული შემთხვევებისა, როდესაც მოთხოვნის წარმოშობის ვადის განსაზღვრა ზოგადი წესისაგან განსხვავებულია რეგულირებული, მისი წარმოშობა დაკავშირებულია მომენტთან, როდესაც პირმა გაიგო, ან უნდა გაეგო უფლების დარღვევის თაობაზე.

კანონმდებელი ხანდაზმულობის ვადის დენის დაწყების მომენტს უკავშირებს მოთხოვნის უფლების წარმოშობას. ამდენად, ხანდაზმულობის ვადის სწორად ათვლისათვის, უპირველეს ყოვლისა, აუცილებელია მოთხოვნის უფლების წარმოშობის მომენტის დადგენა.

დადგენილია, რომ მოსარჩელე ითხოვს 2013 წლის თებერვლიდან 2015 წლის 1 თებერვლამდე პერიოდის ყოველთვიურ სახელფასო დავალიანების ანაზღაურებას. შესაბამისად, მოსარჩელეს მოთხოვნის უფლება მოპასუხის მიმართ წარმოეშვა და სამწლიანი ხანდაზმულობის ვადის ათვლა დაიწყო თითოეული თვის ხელფასის გაცემის ვალდებულების წარმოშობიდან ცალ - ცალკე. თავის მხრივ, 2013-2015 წლების შრომის ანაზღაურების მოთხოვნისათვის ხანდაზმულობის 3 წლიანი ვადა გავიდა თითოეული თვის ხელფასის ანაზღაურების შესახებ მოვალის მიერ ვალდებულების ყოველი დარღვევიდან სამი წლის გასვლის შემდეგ, **ყველაზე გვიან - 2018 წლის იანვარში გავიდა 2015 წლის იანვარში მიუღებელი ხელფასის მოთხოვნის ვადა.**

შესაბამისად სასამართლო არ იზიარებს მოსარჩელის განმარტებას მასზედ, რომ გასული არ არის მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადა, რადგან დავალიანების ბოლო ჩარიცხვა განხორციელდა 14.11.2016 წელს, ხოლო უარი ძველი დავალიანების ანაზღაურებაზე ეთქვა 31.05.2018 წელს. სასამართლო განმარტავს, რომ მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადა უნდა დაიწყოს არა 2016 წლის 14 ნოემბერს,

არამედ მაშინ, როცა მას არ დაერიცხა დანამატი. ხოლო დანამატი არ დაერიცხა 2014 წელს, შესაბამისად, 2014 წლიდან გასულია მოთხოვნის ხანდაზმულობის სამწლიანი ვადა. საქმის მასალებით არ დგინდება, რომ თ-----ს 2018 წლის 31 მაისამდე მოთხოვნილი ჰქონდა დაურიცხავი დანამატის ანაზღაურება.

მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელის მიერ სარჩელი სასამართლოში აღძრულ იქნა 2019 წლის 08 ივლისს ხანდაზმულობის ვადის გასვლის შემდეგ, რის გამოც სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმულია.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებათა სამართლებრივი შეფასების საფუძველზე სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა არის დაუსაბუთებელი, უსაფუძვლო, ასევე ხანდაზმული, რის გამოც სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს შრომის კოდექსის პირველი და მეორე მუხლებით, ასევე საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 316-ე, 317-ე, 128-ე, 129-ე, 130-ე, 144-ე და 145-ე მუხლებით

6. სამართლებრივი შეფასება

6.1. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 316.1 მუხლის თანახმად, ვალდებულების ძალით კრედიტორი უფლებამოსილია მოსთხოვოს მოვალეს რაიმე მოქმედების შესრულება, ამავე კოდექსის 317-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მხარეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

საქართველოს შრომის კოდექსის მეორე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილით „შრომითი ურთიერთობა არის შრომის ორგანიზაციული მოწესრიგების პირობებში დასაქმებულის მიერ დამსაქმებლისათვის სამუშაოს შესრულება ანაზღაურების სანაცვლოდ. შრომითი ურთიერთობა წარმოიშობა მხარეთა თანასწორუფლებიანობის საფუძველზე ნების თავისუფალი გამოვლენის შედეგად მიღწეული შეთანხმებით“. ამავე კოდექსის მეშვიდე მუხლით „შრომითი

ურთიერთობა წარმოიშობა დასაქმებულის მიერ სამუშაოს შესრულების ფაქტობრივად დაწყების მომენტიდან, თუ შრომითი ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული”.

საქართველოს შრომის კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად შრომით ურთიერთობასთან დაკავშირებული საკითხები, რომლებსაც არ აწესრიგებს ეს კოდექსი ან სხვა სპეციალური კანონი რეგულირდება საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის ნორმებით. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის მე-8 მუხლის შესაბამისად სამართლებრივი ურთიერთობის მონაწილენი ვალდებული არიან კეთილსინდისიერად განახორციელონ თავიანთი უფლებები და მოვალეობები. ამავე კანონის 361-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, კი ვალდებულია უნდა შესრულდეს ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად, დათქმულ დროსა და ადგილას.

მოსარჩელის განმარტებით, ის მუშაობდა მოპასუხე ორგანიზაციაში. 2013 წლის 28 თებერვლიდან სახელფასო განაკვეთი შეადგენდა 3850 ლარს, მ.შ. ძირითადი ხელფასი 2600 ლარი, დანამატი 1250 ლარი. მუშაობის პერიოდში იყო შეფერხებები ხელფასის დარიცხვის დროს და ხელფასი არ უნაზღაურდებოდა სრულად, თუმცა პერიოდულად ძველ დავალიანებას ურიცხავდნენ ანგარიშზე. ბოლოს სახელფასო დავალიანება ჩაურიცხეს 2016 წლის ნოემბერში. 21.06.2018 წელს გაათავისუფლეს სამსახურიდან და მიუხედავად ვალდებულებისა სრულად გადაეხადათ მისი სახელფასო ვალდებულება, არ გადაუხადეს ჯამში 22000 ლარი, რის დასადასტურებლადაც წარმოადგინა შპს „ა-----“-ის 2018 წლის 29 ნოემბრის N29 ექსპერტიზის დასკვნა. წარმოდგენილი დასკვნის მიხედვით შპს „ქ-----“-ში“ მუშაობის პერიოდში 2013 წლის 28 თებერვლიდან 2016 წლის ბოლომდე პერიოდში თ-----ის კუთვნილი შრომის ანაზღაურების ხელზე ასაღები თანხა შეადგენს 70 840.00 ლარს, თიბისი ბანკში ბარათზე ჩარიცხული აქვს 48839.20 ლარი, სხვაობა 22 000.8 ლარია.

დადგენილია, რომ მოსარჩელემ ექსპერტიზას წარუდგინა შემდეგი დოკუმენტები: 2013 წლის 22 თებერვლის #01NR-01 ბრძანება, 2012 წლის 25 დეკემბრის #01NR-01(შ) 146 ბრძანება, თ-----ის ბარათის ამონაწერები ანგარიშიდან თიბისი ბანკში 2013 წლის 04 იანვრიდან 2018 წლის 20 ივნისამდე, 54 ფურცელი, რომლებიც სასამართლოში წარმოდგენილი არ ყოფილა (გარდა 2013 წლის 22 თებერვლის #01NR-01 ბრძანებისა) და შესაბამისად არ გამოკვლეულა სასამართლო სხდომაზე მხარეთა მონაწილეობით.

მოპასუხე მხარემ მოსარჩელის მოთხოვნის გასაქარწყლებლად სასამართლო

სხდომაზე წარმოადგინა თედო ბენიძის ანგარიშის ბარათი (პერიოდი 1.01.2013-1.01.2014 პროექტი მთ. წიგნი), რომლის გამოკვლევით დადგინდა, რომ 2013 წლის 30 მარტიდან 2013 წლის 31 დეკემბრის მდგომარეობით ყოველთვიურად ერიცხებოდა 3850 ლარი (გარდა 2013 წლის ოქტომბრისა, როცა ჩაერიცხა - 5,625 ლარი). შესაბამისად, 2013 წლის ბოლოს მისი კრედიტის ბრუნვა შეადგენდა 45,510.05 ლარს, ხოლო 2014 წლის 1 იანვრის მდგომარეობით კრედიტის ნაშთმა შეადგინა 13,966.55 ლარი. 2014 წელს მას ერიცხებოდა მხოლოდ თანამდებობრივი სარგო - 2600 ლარის ოდენობით, ხოლო დანამატი 1250 ლარის ოდენობით - არ დარიცხულა. პირიქით, 2014 წლის მარტში დაერიცხა გაცილებით ნაკლები - 1690 ლარი, აპრილში - 1950 ლარი, ხოლო მაისში 2463.20 ლარი. შესაბამისად, 2014 წლის ბოლოს მისი კრედიტის ბრუნვა შეადგენდა 29,503.20 ლარს, ხოლო 2015 წლის 1 იანვრის მდგომარეობით კრედიტის ნაშთმა შეადგინა 8,359.15 ლარი. ანუ თ-----ს 2014 წლის განმავლობაში რეალურად ხელფასის სახით დაერიცხა მხოლოდ 26,903 ლარი და არა 46200 ლარი, როგორც ექსპერტიზის დასკვნაშია მითითებული.

ზ/აღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლო ვერ გაიზიარებს მოსარჩელის მტკიცებას იმის თაობაზე, რომ მოპასუხის მიერ 2013-2015 წლებში მასზე გაუცემელი ხელფასი შეადგენს 22 000 ლარს, ვინაიდან აღნიშნული მოთხოვნა ემყარება მხოლოდ 2018 წლის 29 ნოემბრის შპს „ა-----“-ის N29 ექსპერტიზის დასკვნას, რომელიც ემყარება არა საბუღალტრო დოკუმენტაციას, არამედ ისეთ დოკუმენტებს, რომლებიც სასამართლო სხდომაზე არ გამოკვლეულა.

საქმის მასალებით ირკვევა, რომ ამ პერიოდში თ----- იკავებდა საწარმოს ტექნიკური დირექტორის პოზიციას, 2013-2014 წლებში სახელფასო დავალიანების ხარჯზე ყიდულობდა საწარმოდან გარკვეულ ნივთებს, შესაბამისად, სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ მისთვის ცნობილი იყო მისი ხელფასის ოდენობა და ის ფაქტი, რომ მას ერიცხებოდა მხოლოდ თანამდებობრივი სარგო დანამატის გარეშე. წინააღმდეგ შემთხვევაში იგი 2014 წელშივე გაასაჩივრებდა ამ ფაქტს. შესაბამისად, რაც ხელფასის სახით არ დარიცხვია თ-----ს, იმას სასამართლო ვერ ჩათვლის საწარმოს დავალიანებად, რადგან საბუღალტრო ჩანაწერებით, დავალიანება სრულად არის ანაზღაურებული. ხოლო გარკვევა იმისი, თუ რატომ არ დაერიცხა თ-----ს დანამატი, აღნიშნული სცილდება დავის საგანს, ამასთან, თ-----ის განმარტებით, თუ დარღვევა არ იყო, მხოლოდ მაშინ ღებულობდნენ დანამატს. ანუ ყოველთვის არ ერიცხებოდათ დანამატი და ეს დამოკიდებული იყო საწარმოს შემოსავლებზე.

აღნიშნულთან დაკავშირებით სასამართლო მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის პირობაზე, რომლის მიხედვითაც

სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძველად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. დისპოზიციურობის პრინციპის მიხედვით აღიარებულია შეჯიბრებითობის პრინციპით ფაქტების დადგენა. მტკიცების ტვირთი მხარეებს შორის თანაბრადაა გადანაწილებული, მხარეები თავად განსაზღვრავენ, თუ რომელი მტკიცებულებები გამოიყენონ ამა თუ იმ ფაქტობრივი გარემოებების დასადასტურებლად. ორივე მხარემ უნდა წარმოადგინოს მტკიცებულებები, რომლითაც უტყუარად დადგინდება სარჩელში და შესაგებელში მითითებული გარემოებების უტყუარად არსებობა. დისპოზიციურობისა და შეჯიბრებითობის პრინციპი გულისხმობს მხარეების ვალდებულებას წარმოადგინონ სარჩელში ან შესაგებელში მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების უფრო მყარი და დამაჯერებელი მტკიცებულებები, რითაც სასამართლოს შეუქმნიან თავიანთი პოზიციის დამაჯერებელ შინაგან რწმენას. შესაბამისად, გადაწყვეტილება იქნება იმ შინაარსისა, რა შინაარსის გადაწყვეტილების მიღების წინაპირობას შექმნის მხარეთა მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის შესაბამისად იმპერატიულად არის დადგენილი, რომ თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომელზეც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ხოლო ამავე მუხლის მესამე ნაწილის შესაბამისად, საქმის გარემოებები, რომლებიც უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით. სასამართლო განმარტავს, რომ ერთ-ერთი მხარის ახსნა-განმარტება თუ მის მიერ გაცემული წერილობითი დოკუმენტი, თუ მას არ ეთანხმება მოწინააღმდეგე მხარე, მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება ჩაითვალოს სადავო სამართლებრივი ურთიერთობის არსებობისა თუ საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივ გარემოებათა დამადასტურებელ მტკიცებულებად, თუ იგი დასტურდება საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებების ყოველმხრივი, სრული და ობიექტური განხილვის შედეგად. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ასეთი მტკიცებულების სადავო ურთიერთობის ან საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივ გარემოებათა დამადასტურებელ უტყუარ მტკიცებულებად მიჩნევა ეწინააღმდეგება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლით დადგენილ პრინციპებს.

6.2. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 128-ე მუხლის პირველი ნაწილით „სხვა

პირისაგან რაიმე მოქმედების შესრულების ან მოქმედებისაგან თავის შეკავების მოთხოვნის უფლებაზე ვრცელდება ხანდაზმულობა”.

სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო ბრუნვის სტაბილურობის გათვალისწინებით კანონმდებელმა დააწესა ხანდაზმულობის ვადები. მისი მიზანია უსასრულო მოთხოვნების გარკვეულ სისტემაში მოყვანა. დაინტერესებულმა პირმა კანონით გათვალისწინებულ ვადებში უნდა მოითხოვოს დარღვეული უფლებების აღდგენა. ხანდაზმულობის ვადის დაუცველობა დაინტერესებულ პირებს უზღუდავთ სარჩელის წარმოდგენის გზით უფლებების აღდგენის შესაძლებლობას. ხანდაზმულობის ვადა არის დროის ის მონაკვეთი, რომლის განმავლობაშიც პირს ეძლევა სამართლებრივი შესაძლებლობა დაიცვას საკუთარი უფლებები და ინტერესები.

სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილით სახელშეკრულებო მოთხოვნების ხანდაზმულობის ვადა შეადგენს სამ წელს, ხოლო უძრავ ნივთებთან დაკავშირებული სახელშეკრულებო მოთხოვნებისა - ექვს წელს. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად ხანდაზმულობის ვადა პერიოდულად შესასრულებელი მოთხოვნებისა, რომელიც წარმოიშობა პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულებებიდან, ასევე სამი წელია.

მხარეთა შორის ჩამოყალიბებული ურთიერთობა შრომითი ხელშეკრულებიდან გამომდინარე ურთიერთობაა და მასზე ვრცელდება სამ წლიანი ხანდაზმულობის ვადა.

სამოქალაქო კოდექსის 130-ე მუხლით „ხანდაზმულობა იწყება მოთხოვნის წარმოშობის მომენტიდან. მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად ჩაითვლება დრო, როცა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ.

სასამართლო განმარტავს, რომ ხანდაზმულობა არ არის აბსტრაქტული სამართლებრივი კატეგორია. კანონმდებლობა ითვალისწინებს მისი დაწყებისა და დამთავრების დროის მონაკვეთს. ხანდაზმულობა იწყება მაშინ, როცა უფლებამოსილმა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის თაობაზე. ხელფასი პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულებაა. მას შესრულებული სამუშაოს მიხედვით გასცემს დამსაქმებელი. ანაზღაურება შეიძლება იყოს საათობრივი, დღიური, ან თვიური პერიოდულობის. გააჩნია მხარეთა შეთანხმებას. რა შეთანხმება ჰქონდათ მხარეებს ეს საქმის განხილვით არ დადგინდა. მოსარჩელისათვის ყველაზე სასარგებლო თვეში ერთხელ ხელფასის აღებაა (ხანდაზმულობის თვალსაზრისით). ამ ფორმატის მიხედვით 2013 წლის თებერვლიდან თ-----ს ხელფასი უნდა მიეღო ყოველ თვეში 3850 ლარის

ოდენობით. როგორც თავად მოსარჩელე მიუთითებს, მას თითოეულ მომდევნო თვეებში ხელფასი სრულად არ მიუღია. შპს „ქ-----“ მას არ უნდოდა ხელფასი სრულად და არღვევდა მის უფლებებს. შესაბამისად მოპასუხე მის მიმართ არ ასრულებდა ნაკისრ ვალდებულებას. მოსარჩელეს დარღვეული უფლების შესახებ უნდა გაეგო 2013 წლის მარტის შემდეგ ყოველი თვის ბოლოს. ანუ ყოველი თვის იმ დღეს, როდესაც ხელფასის მიღების ვადა დგებოდა. ხანდაზმულობის ვადის ათვლა უნდა დაიწყოს პერიოდულად. თითოეული თვისა მომდევნო თვიდან.

მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ მოსარჩელე მოითხოვს იმ ხელფასის ანაზღაურებას, რომელიც მისი განმარტებით, მას უნდა მიეღო ყოველთვიურად 2013 წლიდან 2015 წლის თებერვლამდე. შესაბამისად დავა ეხება პერიოდულად შესასრულებელ მოქმედებას და მასზე ვრცელდება სამწლიანი ხანდაზმულობის ვადა. მოსარჩელის მიერ კი სარჩელი სასამართლოში შემოტანილი იქნა 2019 წლის 08 ივლისს, ანუ მოთხოვნის წარმოშობიდან სამი წლის გასვლის შემდეგ.

სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო კოდექსით იმპერატიულად არის დადგენილი, როგორც მოთხოვნის წარმოშობის, ასევე ხანდაზმულობის ვადის დენის შეწყვეტის საფუძველი. ის გარემოება, რომ მოსარჩელე თ-----მ 2018 წლის 31 მაისს მიმართა შპს „ქ-----ს“ და განმარტა, რომ ძველი სახელფასო დავალიანებიდან ერგება 20 000-25 000 ლარამდე ხელფასი, რის გამოც ითხოვა ბუღალტერიისთვის მისი ძველი დავალიანების დაანგარიშების დავალდებულება და მისი ანაზღაურება, არ შეიძლება გახდეს კანონით გათვალისწინებული ხანდაზმულობის ვადის შეწყვეტის ან აღდგენის საფუძველი, რადგან უკვე ხანდაზმული იყო მოთხოვნა.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 144-ე მუხლის თანახმად, ხანდაზმულობის ვადის გასვლის შემთხვევაში ვალდებული პირი უფლებამოსილია უარი თქვას მოქმედების შესრულებაზე, რაც სარჩელის დასაბუთებულობის მიუხედავადც მის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველია.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 145-ე მუხლის თანახმად მთავარი მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის გასვლასთან ერთად ხანდაზმულობის ვადა გასულად ითვლება დამატებითი მოთხოვნებისთვისაც მაშინაც კი, როცა ამ მოთხოვნათა ხანდაზმულობის ვადა ჯერ არ გასულა. ამდენად სასამართლო მიიჩნევს, რომ ძირითად მოთხოვნასთან ერთად ხანდაზმულია მოსარჩელის მოთხოვნა მოპასუხისათვის ხელფასის დაგვიანების გამო 0.07% საურავის დაკისრების ნაწილშიც.

ყოველივე ზ/აღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლო მიიჩნევს, რომ თ-----
-ის სასარჩელო მოთხოვნა არის როგორც უსაფუძვლო და დაუსაბუთებელი, ასევე
სახელფასო დავალიანების მოთხოვნის ნაწილში ხანდაზმულიც, რაც სარჩელის
დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველია.

6.3. რაც შეეხება მე-2 მოთხოვნას, მიუღებელი ხელფასის 0.07%-ის
მოპასუხისათვის გადახდის დაკისრების თაობაზე, საქართველოს უზენაესმა
სასამართლომ განმარტა, რომ მიუღებელი **ხელფასის** 0.07 %-ის
მოპასუხისათვის გადახდის ვალდებულება წარმოიშობა იმ შემთხვევაში, თუ
გამოვლენილია დამსაქმებლის მიერ ხელშეკრულებიდან გამომდინარე
ვალდებულების შეუსრულებლობა, ანუ - ხელშეკრულების მოქმედების
(არსებობის) პერიოდში დამსაქმებლის მიერ დასაქმებულისათვის ამ
უკანასკნელის მუშაობის გამო **ხელფასის** (ანაზღაურების) გადახდის
ვალდებულების არსებობა და მისი გადახდის დაგვიანება (დაყოვნება) და/ან
საბოლოო ანგარიშსწორების გადაუხდელობა.

ანაზღაურებაში თუ ანგარიშსწორებაში, რომლის დაყოვნებასაც კანონი,
პირგასამტეხლოს სახით უკავშირებს დაყოვნებული (გადასახდელი, მაგრამ
დაგვიანებული) თანხის 0.07%-ის გადახდის ვალდებულებას, არ იგულისხმება
სახელშეკრულებო შეთანხმების შეუსრულებლობის, არამედ დამსაქმებლის
არამართლობიერი ქმედების გამო დასაქმებულისათვის დამდგარი ზიანის
ანაზღაურების სახე.

იმისთვის, რომ მხარემ მის სასარგებლოდ განახორციელოს სშკ-ის 31-ე მუხლით
დადგენილი უფლება, აუცილებელია, რომ სახეზე იყოს ამ მუხლის
ამოქმედებისათვის აუცილებელი წინაპირობები (შემადგენლობა): ა) მხარეებს
შორის არსებული შრომითი ურთიერთობა არ უნდა იყოს შეწყვეტილი; ბ)
შეთანხმებული შრომის ანაზღაურება ყოველთვიურად უნდა გაიცემოდეს; გ)
დამსაქმებელმა უნდა დაარღვიოს ძირითადი ვალდებულება - მან უნდა
გადააცილოს შრომის ანაზღაურების შეთანხმებულ ვადას ან საბოლოო
ანგარიშსწორების კანონით დადგენილ შვიდდიან ვადას (სშკ-ის 34-ე მუხლი) (იხ.
სუსგ # ას-461-429-2017, 10.11.2017 წ.).

შესაბამისად, უსაფუძვლოა თ-----ის სასარჩელო მოთხოვნა 0.07%-ის
მოპასუხისთვის დაკისრების თაობაზე.

7. საპროცესო ხარჯები

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის

პირველი და მე-2 წინადადებების თანახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე განთავისუფლებული იყოს სახელმწიფოს ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. ამავე კოდექსის 55-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად სასამართლოს მიერ საქმის განხილვასთან დაკავშირებით გაწეული ხარჯები და სახელმწიფო ბაჟი, რომელთა გადახდისაგან განთავისუფლებული იყო მოსარჩელე, გადახდება მოპასუხეს ბიუჯეტის შემოსავლის სასარგებლოდ, მოთხოვნათა იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელიც დაკმაყოფილებულია. ხოლო ამავე მუხლის მესამე ნაწილის შესაბამისად დადგენილია, რომ თუ ორივე მხარე განთავისუფლებულია სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან, მაშინ სასამართლოს მიერ საქმის განხილვასთან დაკავშირებით გაწეულ ხარჯებს გაიღებს სახელმწიფო.

მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ მოსარჩელე თ-----, რომლის სარჩელიც არ დაკმაყოფილდა, „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ კანონის მე-5 მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, განთავისუფლებულია სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.

ყოველივე ზემო აღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლო მიიჩნევს, რომ არ არსებობს სახელმწიფო ბაჟის მხარეებზე დაკისრების სამართლებრივი საფუძველი.

8. უზრუნველყოფის ღონისძიებასთან დაკავშირებული საკითხები

სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება გამოყენებული არ ყოფილა.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8, 53-ე, 55-ე, 243-244-ე, 248-249-ე, 257-ე, 259¹-ე, 364-ე, 369-ე მუხლებით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. თ-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;
2. მოსარჩელე განთავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.
3. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატაში (მისამართი: ქ. ქუთაისი, ნიუპორტის ქ. №32), დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარებიდან 14 დღის ვადაში, სარეზოლუციო ნაწილის მე-4-5 პუნქტებით გათვალისწინებული წესების

დაცვით ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს (მისამართი: ქ. ქუთაისი, კუპრადის ქ. №11) მეშვეობით.

4. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არა უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს ქუთაისის საქალაქო სასამართლოში (მისამართი: ქ. ქუთაისი, კუპრადის ქ. №11) და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

5. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 46-ე მუხლით გათვალისწინებული პირებისათვის, ასევე პატიმრობაში მყოფი იმ პირებისათვის, რომლებსაც არ ჰყავთ წარმომადგენელი, გადაწყვეტილების ასლის გაგზავნასა და ჩაბარებას უზრუნველყოფს სასამართლო ამავე კოდექსის 70-ე–78-ე მუხლებით დადგენილი წესით.

მოსამართლე

ციცინო მოსიძე